

Ilustrovala Hedviga Gutierrez

Ako sa zrodila Chrontulienka

9

**Ako sa Chrontulienka
s Chrontáčikom skamarátili
alebo ako Jalafáš Ontáčik starší
skoro zjedol cirokovú kefu**

15

**Ako Chrontáčik zobral
Chrontulienku do školy**

21

**Ako Chrontulienka
dala Krimplénovi
a Žakarovi životnú príučku**

27

**Ako školník Jaroslav
Dlažba neporušil prísahu**

33

**Ako Chrontulienka
so školníkom Jaroslavom
Dlažbom pokosili
celý školský areál**

41

**Ako Žakar s Krimplénom
drhli dlážku, až sa
z nich liali kropaje potu**

49

**Ako Uejuš Hulvátová
uštrikovala
Chrontulienke svetrík**

57

**Ako sa Jalafáš s Krimplénom
a so Žakárom skamarátili**

63

**Ako si Jalafáš Ontáčik
prezývaný Chrontáčik prvýkrát
v živote sám umyl nohy**

71

ÁÁÁ

Ako sa zrodila Chrontulienka

„Máte syna! Máte syna Jalafáša!“ telefonovala natešenému čerstvému oteckovi Jalafášovi Ontáčikovi, od tejto slávnostnej chvíle staršiemu, službukonajúca sestra z pôrodnice. Jalafáš starší okamžite odložil inštalatérsku tašku s náradím a začal skákať od radosti asi meter vysoko, akoby mal na topánkach pružiny.

„Môžem prísť? Kedy môžem prísť?! Musím ho vidieť! Čo najskôr!“ spýtal sa natešene službukonajúcej sestry.

„Až po fajronte!“ schladil ho jedinou vetou majster. Prísne pozrel na svojho podriadeného,

ale, samozrejme, mu pri takej slávnostnej správe podal ruku a zagrataloval mu k otcovstvu.

Jalafáš starší, pracujúci v zámočníckej dielni, sa už nevedel dočkať konca pracovného času, aby mohol ako čerstvý otecko uháňať do pôrodnice za svojimi láskami. A veruže aj uháňal, až sa mu za robotníckymi bagančami prášilo.

No sudičky, ktoré sa prezlečené v bielych doktorských plášťoch priblížili k čerstvo narodenému bábätku, boli rýchlejšie. Jedna sa volala Špina Špinavá, druhá Chrona Chrontavá. Uškŕňali sa a tešili, ako dajú nevinnému bábätku do vienka veľmi nelichotivé hygienické návyky. O to väčšiu radosť, ba až škodoradosť mali z toho, že sa im podarilo zamknúť svoje sestry Čistotku Čistotnú a Milku Poriadkumilovnú v aute. Tie dve nešťastnice tam zostali bezmocne trčať. Nemiestny fór ich sestier mal ovplyvniť život Jalafáša Ontáčika mladšieho, takže až taká sranda to nebola.

„Prajeme ti, aby sa ti špina páčila!“ želala malému Jalafášovi sudička Špina Špinavá.

„A aby si miloval chrontu, aj to ti želáme!“ pri-dala s úsmevom malému Jalafášovi celkom slušivo nahodená, sudička Chrona Chrontavá.

„Tak nech sa stane!“ dokončili dvojhlasne veštbu a zmizli na chodbe pôrodnického oddelenia ešte skôr, než malý hladný Jalafáško začal plakať.

A tak sa aj stalo. Rodina Ontáčikovcov vrátane maminky Gizely a dvoch babičiek bola z malého Jalafáša nešťastná. Plakal, keď ho prebalili do čistého, okúpali či sa oňho riadne postarali – vždy bolo zle.

Po nástupe do škôlky sa situácia ešte zhoršila. Malý špindúr na každej prechádzke vyhladával blato alebo mláčky a pri každom obede sa pooblieval a zababral. Jedna pani učiteľka dala dokonca výpoveď a začala radšej fárať v bani na tri zmeny. Čas plynul, Jalafáš rástol a sudičky Špina Špinavá a Chronta Chrontavá sa zabávali na svojom dokonalom diele. Až prišiel čas ísť do školy.

„Nuž, Jalafáško, držíme ti na tvojej prvej ceste do školy palce, teda držíme ich hlavne pani učiteľkám a sebe. Hádam sa už v škole niečomu priučíš a budeš čistotnejší!“ zaželal svojmu synovi Jalafáš starší, ktorý už nevyskakoval od radosti tak ako po pôrode.

Želať si to mohol, ale nič také sa neudialo. Jalafáš Ontáčik dostal už počas prvého týždňa v škole prezývku Chrontáčik a sedel sám v lavici, lebo žiadny zo spolužiakov si k nemu nechcel prisadnúť. Dá sa povedať, že takmer stále bol od niečoho zababraný, o jeho zošitoch ani nehovoriac. Chrontavé, špinavé, dokrčené. Jednoducho zúfalstvo.

„Ej veru, je naša chyba, že Jalafáš takto dopadol. Keď sme mu išli do vienka vlastnosti dávať, naše sestry nás zamkli v aute,“ postažovala sa

sudička Čistotka Čistotná svojej sestričke Milke Poriadkumilovnej.

„Vymyslíme, ako mu pomôcť zlomiť to prekliatie,“ uvažovala nahlas Čistotka, no vtom cinkla Milke Poriadkumilovnej úžasná myšlienka.

„Videla si tú špinu a chrontu pod Jalafášovou posteľou? Ako sa tam zbiera a hromadí?“

„Áno, všimla. Je tam toho poriadna kopa a je jasné, že maminka Gizela rezignovala, už nevládze sústavne po svojom synovi upratavať.“

„A čo keby sme tú kopu špiny oživilí?“ uvažovala Čistotka.

„To je nápad!“ zareagovala Milka.

Mohla by to byť Jalafášova dobrá kamoška. Bola by špinavá, a keďže by sa špinou a chrontou živila, možno by aj u Ontáčikovcov trochu poupratovala.

Milka Poriadkumilovná sa usmiala na Čistotku Čistotnú a sudičky v snahe napraviť to, ako po pôrode nie vlastnou vinou zanedbali novorodenca Jalafáša Ontáčika mladšieho, oživilí kopu špiny pod jeho posteľou.

„Uááááá,“ zívla si Chrontulienka, na pár sekúnd pootvorila očko, no potom spokojná v ideálnom prostredí driemkala ďalej.

